

Buď vůle tvá (Where is it written?)

Hana Zagorová

Ted' na milost se vzdávám,
pojď a vem si mé stuhy
i ty zlaté klíče
z vyvrácených tajných bran.

A já čekám jen až sem vstoupíš.

Já vím, že máš ted' právo žádat,
k právům vítězovím patří právo brát.
Tak na tvé přání odložím svá marná slova
jako odkládám svůj šat,
můj těžký šat a stříbro šperků s ním.

Je ztracený jak kameny,
jež kloužou k úbočím.
Tak zvolna spad'. Budeš si přát,
ať z něj ted' vystoupím.

Už odevzdávám svoje pentle,
ty své vlajky, které nemají, kde vlát.
A rozpouštím své vlasy jako zlatou armádu,
co nechce hájit hrad.

Jak úplný je ten můj náhlý pád.
Jak tichý sten, když říkám jen,

staň se, co má se stát.

Buď vůle tvá. Jsem připravena
klesnout víc než do kolen.
Buď vůle tvá, své krajiny ti
bez podmínek dávám v plén.
Buď vůle tvá, když cítím explodovat hvězdy.
Šeptám buď vůle tvá, vůle tvá.

A diktatura cválající jízdy,
rázný rytmus podmaňování
mě nese dál až na kraj výhně,
v níž sto zvonů stále hlasitěji zní,
až ohluší mě třeskem bronzovým
a oslepí a utopí můj výkřik, chci se vzdát.

Buď vůle tvá, chci propadat se
v záři ohňů do mračen.

Buď vůle tvá, své krajiny
ti bez podmínek dávám v plén.
Buď vůle tvá.
Když cítím explodovat hvězdy,
zašeptám, buď vůle tvá,
hořká i sladká vůle tvá.

Kéž dál mi vládne vůle tvá.